

Sóvári Oszkár a testvérbátyám. 1944-ben született Hangácson és 2005-ben halt meg Miskolcon.

Halálát nem tudom elfogadni. Az egyetlen testvérem volt.

Gyászolják: felesége Irénke, fiai Viktor és Kornél, menyé Anikó és három szép unokája, Gergő és iker hugai, Petra és Panna, valamint sógorok, sógornők, rokonok, barátok és nagyon sok ember Tiszaujvárosban ahol élt és alkotott.

Oszkár halkszavú, finom megjelenésű ember volt. Valaki aki nem járt, hanem vonult. Egész testtartása, magatartása valami különleges megmagyarázhatatlan erőt sugárzott. Magában hordozta a szépséget, s talán az adta azt az erőt, de oly gyöngéden, olyan lehelet finoman mint egy lepke szárnya, mely mégis rendkívül erős.

Ő maga, kimondottan szép ember volt, a szó legszorosabb értelmében, kívül és belül. Irénkével 37 évet éltek boldog házasságban, jó férj, édesapa és melegszívű, kedves, mesélő nagypapa volt; bolondult az unokáiért. Mesefelolvasásaiba még a Hold is egészszbitosan beleszeretett, én feltétlenül.

Már kora gyermekkortól elkezdve rendre, sorra résztvevője volt az iskolai rajzkiállításoknak. Képzőművészeti tehetségével vetekedő szép tenorhangjában jószerevével csak a család gyönyörködhetett, mert rendkívüli szerénysége olykor lámpalázat küldött az arcára és mosolyogva csak annyit mondott, ha éneklésre kérték: "Majd máskor, jó?" Családi körben viszont felszabadult és Bánk-á lett ő, míg zengett ajkán: "Hazám Hazám te mindenem...", amihez maga Simándi József is gratulált volna. Nagyon sok operaslágeret ismert, a komolyzene életének szerves része volt; a népdalt mint a dal, a zene alapkövét szíve legmélyén őrizte, dédelgette. Nagypánk nyomán, templomi orgonajátékában is gyönyörködhettünk és még sokan mások is Hangácson.

A szépség dicséretére született.

Emlékszem milyen boldog volt amikor 96-ban otthon járva felolvastam neki első verseimet . Hihetetlen színészi tehetséget is kapott az Istentől. Amikor átvette a papírt, ő nem elolvasta, előadta a verset, amin én elsírtam magam. Bizony az a vers abból a honvágyból fakadt, ami azt hittem meg is fog ölni. Ő nem haragudott rám amiért elhagytuk Magyarországot, de mindig éreztem, hogy nem egészen értette azt.

1999-ben itt járt Vancouverben a feleségével együtt. Rendkívül örült a lehetőségnek, hogy megláthatta ezt a szép várost, meg a tengerparti sétáknak. Istenem Whistler hogy tetszett neki! Miniatűr kiállításának a Kálvin János Magyar Református Egyház adott lehetőséget, amiért ő nagyon hálás volt. Sajnos igen kevés képet hozhatott csak magával, de még abból is majdnem baj lett a határon.

Oszkár a fekete-fehér grafika bájos egyszerűségét kedvelte. Hihetetlen türelemmel vitte a papírra annak sokszor rendkívüli aprólékosságát és alkotott abból magasszintű, utánozhatatlan

az utókor számára fennmaradó csodát.

Festő ecsethez csak később nyúlt. Festményeit lendületes kézütechnikával alkotta meg, úgy ahogyan azt senki más Magyarországon. Teljesen egyéni a témaválasztása is és a festékekkel való - úgymond - játéka.

Észre tudta venni a szépet abban is ami eltérő volt és mások talán pont egy ellenkező jelzővel illették volna azt, például a: "Lepke arcú lány". Ez a leány lehet, hogy nyúlszájjal született és Oszkár azt szerette volna a világ tudtára adni, hogy a leányt a műtét helyre igazította, és igen is már szép volt, az ő számára egészen biztosan. Festőecsettel megtudta símogatni a lelkeket, pont úgy mint ahogy mindig megsimogatta Rita lányom haját. Neki lánya nem volt.

Számomra egyik legértékesebb grafikája a Hazatérés. Ez a kép a Hazatérés c. versem ihletője. A Földanya szoborszerű alakja magához öleli a tékozló fiút. Ő sohasem fedte fel azt, hogy valójában a szoboralakzat a földet avagy magát az Istent ábrázolja. Szerette rábízni a szemlélőre a dolgokat. Ki mit lát benne legyen az. A művészet, így a képzőművészet dolga: hatni. Hasson, indítson meg érzéseket, aztán a többi már a szemlélő dolga, maga a mű a dolgát megkezdte, s egyben befejezte. Mindenki számára szóljon az illető ember lelke szerint. Ezért van az, hogy az én számomra a szülőföldet jelenti a szobor s engem vett ölebe mint tékozló leányt. Oszkár szerette képelemzéseimet, hiszen nem sokan ismerték jobban a lelkében élő dolgokat énnálam. Saját arcélét, önarcképét a Március c. festményben örökítette meg, pontosan úgy mint ahogyan ma is látom őt amint a tengerparton úsztatja haját a szélben. Olyan könnyed ecsetvonásokkal hagyta ránk a képmását, mintha szinte csak a véletlenül eltévedt ecset rakoncátlansága lenne az, talán mert a humor volt (Iréнке mellett) az "élete párja". Kifinomult humorát, "rendetlenkedéseit" örökítette bele a Csodálkozó Kiscsikóba, ami talán egyik legkedvesebb alkotása számomra, mert a gyerekkorunkat idézi fel. Szerette a szépséges piros színeket, a szeretetet, szerelmet szimbolizáló színt, de a vörösbe öltöztetett szerelmes leányt galambbal azaz gyöngédséggel párosítja, mert az ő gyöngéd szerelme volt az amit érzett az ő Irénje iránt. A tüzezebb érzéseket a Bak Havában c. kép tolmácsolja.

Legkedvesebb a szívemnek a Nagypám című grafikai alkotás, hiszen mindkettőnk nagypapjának szelíd vonásait örökítette meg Oszkár. Feleségét és fiait lehetetlen finomságú grafikák őrzik, pontosan úgy amilyen gyöngéden szerette őket. Nála talán senki sem tudta szebben kiejteni a feleség nevét. Irénem, szokta volt mondani, - ma is hallom.

Fohász című alkotásán visszaköszönnek a Stanley Park totemoszlopainak a színei. Talán azért fohász a címe mert értünk sóhajtott el alkotás közben egy fohászt. Nem csak Napraforgók, de Napbanézők című műve is van. Elsőkézből tudom, hogy ezeknek jelentése a művelt tehetségnek, a fénynek hordozásaként élt a tudatában, mely a sötétséget hivatott felváltani. Tudatos alkotó volt, olyan ember aki alkalmazott grafikával is foglalkozott, azt külön, jól elválasztott kategóriaként kezelte, mert az kenyeret adott, de semmi pénzre tehetségét fel nem váltotta soha, vagyis csak akkor alkotott és csak azt ami a lelkéből fakadt. Ő tudta jól, hogy csak a művészetten keresztül érthetjük meg a dolgokat, az életet. Neki semmi köze nem volt azokhoz akik pénzért, bérért, rendelésre akár giccset is festenek, ha a piac jól megfizeti azt.

Oszkár nem vált gazdag emberré, de övé volt a művelt ember gazdagsága és ezt a

gazdagságot hagyta örökül családjá számára, sőt azon túlmenően, tulajdonképpen olyan gazdag volt, hogy örökséget tudott hagyni mindannyiunkra.

Alázattal, óvatosan használta tehetségét, soha nem élt vissza azzal.

Oszkár nem volt megalkuvó.

Munkásságának egy része látható a: www.festóművész.hu vagy a

www.painter.hu web-site-on.

"A festészet néma költészet, a költészet beszélő festészet."

-Keószí Szimónidész

"Amikor megkérdezték tőle, hogy mekkora a különbség a művelt és a műveletlen emberek között, Arisztotelész a következőt felelte: "Amekkora az élők és a holtak között."

-Diogenész Laertiosz

"A műveltség az ifjaknak fegyelmező erő, az öregeknek vigasz, a szegényeknek gazdagság, a gazdagoknak ékesség."

-Szinópei Diogenész

"...most jók s gonoszak között nincsen húzva határvonal; le s fel jár, forog életünk s nincs más célja csak a pénz."

-Euripidész, Heraklész